

A.E.A.-informilo

Numero 7

Novembro 2009

Niaj kursoj, niaj kunvenoj...

Inter la taskoj de ĉiu esperantista organizaĵo, por la disvastigado de la internacia lingvo, krom la publika propagando pri ĝi, troviĝas la organizado de kursoj de Esperanto por tiuj, kiuj volas ekkoni la internacian lingvon kaj la okazigado de kunvenoj por tiuj, kiuj, jam lerninte la lingvon, volas praktiki ĝian paroladon.

Nu, por ambaŭ uzoj estas preta nia **ASTURA ESPERANTA ASOCIO** kaj ties sidejo ĉe la Katedro Jovellanos. Ni atentu unue, pri la afero de la kunvenoj. La membroj de nia E-grupo de antaŭlonge perdis la kutimon viziti iufoje la sidejon de la grupo en la kunvenaj tagoj. Tiele la esperantista vivo en la urbo falas kaj malaperas. Oni sciu, do, ke en la nuna kurso oni povas kunveni ĉiumarde kaj ĉiujauĉe de la 6a horo vespere ĝis la sepa kaj duono. Tiuj kunvenoj utilas ankaŭ por ricevi la viziton de foraj geesperantistoj. Sur tiu paĝo estas fotografiaĵo de la lasta tiutipa vizito kiun nia E-Asocio ricevis, okazinta en ĉi tiu monato, tiu de du esperantistinoj de **Madrida Esperanto-Liceo**, Lupe Sanz-Bueno kaj Carmen Suárez.

Kaj, kio pri E-kursoj? Por la lernojaro 2009-2010 la klopodo estis duobla. Unue estis la plano de niaj universitataj profesoroj, María José Álvarez Faedo kaj Carlos E. Carleos organizi universitatajn kursojn de Esperanto, unu en Oviedo kaj alia en Gijón, similaj al tiu okazinta en Oviedo antaŭ pluraj jaroj. En la lasta numero de **Heleco**, publikigita antaŭ malmultaj monatoj, estis informo pri tiuj kursoj. Nu, tiuj kursoj ne okazis tial ke neniu universitata student(in)o interesiĝis pri ili. Estas nenio farebla antaŭ la manko de intereso pri la afero. Menciindas tio ke ankaŭ aliaj universitataj kursoj,

de aliaj lingvoj, inter ili ankaŭ la angla, devis esti nuligitaj pro manko de gelemantoj.

Aparte de tio, **Astura Esperanta Asocio** planis kurson de la internacia lingvo en sia propra ejo, ĉikaze, kompreneble, destinita al ĉiusepa publiko. Sed, ne nur la gelemantoj de la antaŭaj kursoj ne deziris pludaŭrigi la lernadon sed ankaŭ ne estis novaj gelemantoj.

En kio rilatas al la varbado de novaj esperantistoj pere de lingvo-instruado estas ia problemo kiun

ĝis nun ni sukcesis solvi. Temas pri la problemo de la propagando, de la publika informado... Ĉi foje ni intencis alveni al la publiko pere de la presaro. Al ĉiuj amasinformiloj: ĵurnaloj, radio- kaj televid-stacioj de nia urbo, kaj ankaŭ ties de Oviedo, ni sendis, kun la anonco de la nova kurso,

artikolon kies teksto oni povas vidi en la sekva paĝo de ĉi tiu **Informilo**. Per tiu teksto oni intencas ekspliki la kialojn por apogi la projekton de internacia lingvo kia Esperanto. Espereble, en urbo kia Gijón, kun ĉirkaŭ 300.000 enloĝantoj, povus kaj devus ekzisti kelkaj sentemaj personoj antaŭ argumentoj kiel tiuj eksponitaj en la menciita teksto. Sed la problemo estas ke neniu el la amaskomunikiloj, al kiuj oni sendis ĝin, publikigis tiun tekston.

Ni ne povas plendi pri la teniĝo de la amaskomunikiloj antaŭ ni. Lasttempe, kaj okaze de la Centjaro de nia E-Asocio, pluraj ĵurnaloj informis pri ni kaj nia Centjaro, kaj ankaŭ du radio-stacioj intervjuis estraranojn de **AEA**. Ni devas danki tion, sed, verdire, tiamaniere nia mesaĝo ne alvenas al la granda publiko.

Ĉu ni kapablos solvi tion kaj pretersuperi tiun malfavoran situacion?

Otra solución lingüística es posible... y necesaria

Se puede constatar que los planes universalmente aplicados para imponer el idioma inglés como segunda lengua no han logrado el resultado apetecido. Después de tanto esfuerzo desplegado para la difusión del inglés en todo el mundo y concretamente en nuestro país, haciéndolo obligatorio en los planes oficiales de enseñanza, con profusión de academias de inglés, resulta que el fracaso es en todas partes fuera del mundo anglosajón que lo tiene como lengua materna. Para un dominio pasable de esa lengua es preciso el traslado a y estancia de varios años en Inglaterra, EE.UU... cosa que hacen bastantes jóvenes de nuestro país pero que es un lujo que sólo pueden realizar los más pudientes y los más arriesgados.

El dominio de una segunda lengua, tanto si se trata del inglés, el francés u otra cualquiera, es una tarea harto difícil y que casi siempre queda incompleta, al menos para una gran mayoría de la población. El estímulo o incentivo para promover ese estudio es la posibilidad de acceder a puestos de trabajo interesantes y bien remunerados. Esto es especialmente cierto para el caso del inglés. Añadamos a esto el hecho de que muchísima documentación y material de estudio, principalmente en materias relacionadas con la ciencia y la técnica, proceden del área de dominio del inglés y jamás van a ser traducidas a otros idiomas nacionales, lo que obliga a los que deseen estudiar esas materias a aprender ese idioma siquiera a nivel de traducción.

Todo ello forma parte de una estrategia de imperialismo cultural por parte de la gran potencia dominante a escala mundial, que pretende imponer el conocimiento y uso de su idioma a todo el planeta con la finalidad de que los angloparlantes puedan ir por todo el mundo como por su propia casa. En favor de esa población privilegiada del mundo de habla inglesa (USA, Reino Unido, Australia, Canadá...) los estudiantes de todos los demás pueblos del planeta tienen que gastar tiempo, dinero y esfuerzo para aprender un idioma que, en todo caso, jamás llegarán a dominar lo suficiente para una plena comunicación. Una comunicación plena a todos los niveles que es cada vez más necesaria en un mundo en el que las interrelaciones humanas se intensifican en el comercio, la industria, el turismo, los intercambios culturales... así como en lo que respecta a la libertad del mercado de trabajo. Esto es más patente en la Unión Europea con su libre circulación de personas, mercancías y capitales.

Pues bien, existen los medios técnicos y materiales que posibilitan la comunicación humana a todos los niveles: teléfono, televisión, estaciones de telecomunicación, internet... pero se echa en falta la disponibilidad de un instrumento lingüístico que facilite esa comunicación. El inglés demostró su fracaso en esa tarea, en la que fracasaría igualmente cualquier otra lengua nacional o étnica.

Es preciso recordar una vez más que existe, sin embargo, la solución lingüística que permite la superación de las barreras lingüísticas del planeta. Ese instrumento se llama Esperanto y existe desde hace más de un siglo y posee dos características imprescindibles para un idioma común: la facilidad y la neutralidad. Es neutral por que no es de ninguna comunidad en concreto, y es de fácil aprendizaje por que ha sido especialmente concebido para facilitar su aprendizaje.

Los intereses dominantes en el mundo pretenden evitar esa solución racional del problema de la comunicación, pero el mundo tiene la necesidad objetiva de sacudirse la tutela cultural que el imperialismo trata de imponerle y no dejarse ceñir por soluciones injustas. Principalmente Europa necesita romper su dependencia económica, militar y cultural, y en lo cultural la necesaria independencia pasa por la adopción de un idioma común que beneficie por igual a todos los países miembros de la Unión.

Es interés de todos esos países incluir el Esperanto en los programas oficiales de enseñanza. Mientras no se tome esa medida, la tarea debe seguir siendo realizada con el trabajo voluntario de las asociaciones y grupos del movimiento esperantista, entre los que se encuentra nuestra Asociación Asturiana de Esperanto, que este año cumple su centenario.

Comenzamos nuestro segundo siglo organizando un nuevo curso de enseñanza de la lengua internacional, pero somos conscientes de que esta tarea no avanzará suficientemente sin la implicación oficial por medio de la implantación de esa enseñanza en los planes escolares de estudio.

Adiaŭ, Julio!

La aferoj de la esperantista movado marŝas per la piedoj de sindonemaj aktivuloj, kiuj dediĉas sian tempon kaj laboron al la necesaj taskoj por la propagando, instruado kaj disvastigado de la internacia lingvo. Malfeliĉe tiaj homoj, ĉiam malabundaj, en iuj epokoj, bedaŭrinde, preskaŭ tute mankas. Hodiaŭ ni devas dediĉi specialan memoron al iu el tiaj homoj okaze de lia forpaso.

La 30an de pasinta monato oktobro mortis samideano Julio Argüelles. Dum kelkaj jardekoj li membris kaj aktivadis en la organizaĵoj de la esperantista movado en Gijón, unue en la Esperantista Grupo Jovellanos kaj poste en Astura Esperanta Asocio. Ofte li partoprenis en la Universalaj Kongresoj de Esperanto kaj raportis pri tiuj forumoj por la presorgano de nia E-rondo, HELECO. Krom tio, li kelkfoje havis respondecojn en la komitato de la grupo, kaj gvidis kursojn de Esperanto en publikaj lernejoj de la urbo.

Sed la ĉefa lia aktivado disvolviĝis en la organizaj taskoj de nia E-grupo. Li estis nelacigebla demarŝanto de tiuj aferoj, kiuj postulis dediĉon, interrilatadon kun burokrataraj instancoj, ekzemple por organizado de la bankedoj kaj aliaj festaj aktoj de la esperantistaj festoj, ludo de aŭtobusoj por ekskursoj kaj serĉado de gastejoj por kongresanoj, ofta deĵorado en la stando de nia E-Asocio ĉe la urba foirejo kaj en la Festoj de la Lingvoj en nia urbo... Al tiu speciala lerteco de samideano Julio por tiaspecaj taskoj dediĉis Alcibiades G. Meana, antaŭ kelkaj jaroj, iun akrostikon, kiun ni prenis el la HELECO-kolekto por ĉi modesta omaĝo.

Kun la malapero de Julio nia E-Asocio perdas iun el siaj plej aktivaj membroj; lia por-Esperanta agado dum tiom da jaroj devas esti por ni stimulo, instigo kaj imitinda ekzemplo cele de ke ne manku en nia urbo la volonteca sindediĉo al la Granda Ideo de Zamenhof.

Ju pli li laboras, des pli li mirigas,
Unika li estas por iu ajn tasko.
Lerteco simila nin ĉiujn instigas
Imiti lin ĉiam (Por nia fiasko!!).
Obstakloj forestas en lia laboro.

Aktivas li ĉie efike sen peno.
Reale, li vivas en daŭra deĵoro,
Giganta vicleco, sindona sinteno,
Utilon donanta al nia movado.
Ekzemplo li estas de samideano
Luktanta por venki, per digna strebado,
Le barojn survoje al paca lontano.
Ekkriu, honore al tia agado:
Saluton, amiko de tre lerta mano!!

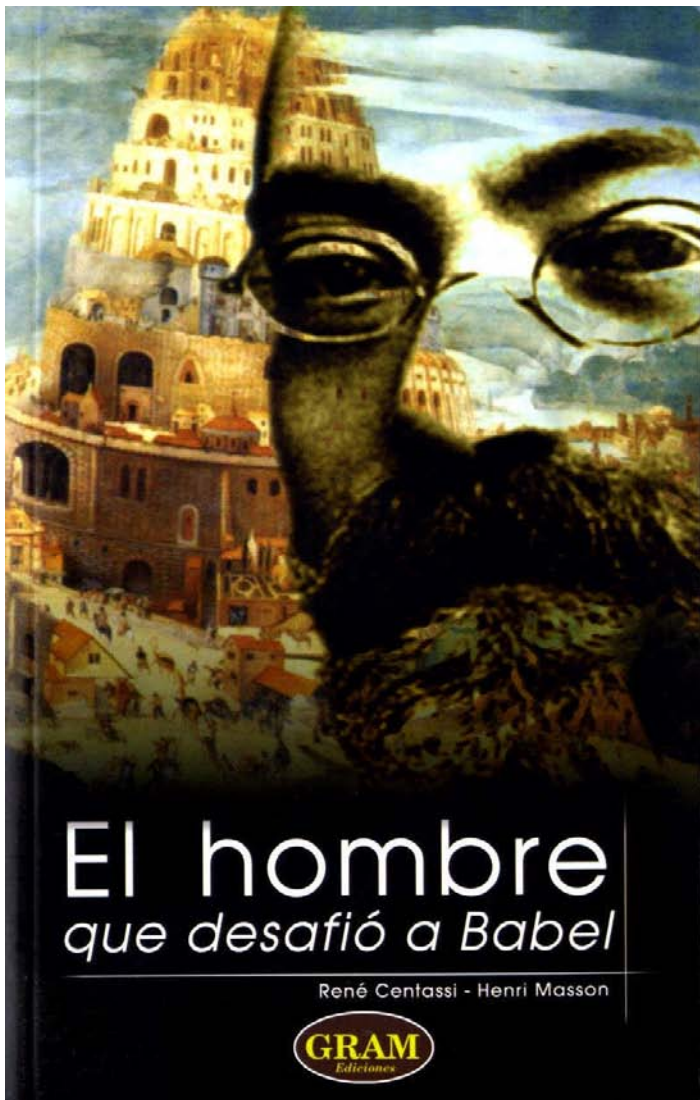
El hombre que desafi6 a Babel

Madrida Esperanto-Liceo eldonis en la jaro 2005, en la hispana lingvo, biografion de L. L. Zamenhof verkitan de René Centassi kaj Henri Masson, kun prologo de Louis Christophe Zaleski-Zamenhof, nepo de la iniciatinto de Esperanto.

Kiam, la 9an de 6i tiu monato, novembro, vizitis nin du gvidantinoj de **Madrida Esperanto-Liceo**, Lupe Sanz-Bueno kaj Carmen Suárez, ili alportis kelkajn volumojn el tiu verko, kiujn nia E-Asocio akiris. Tiuj libroj troviĝas en la biblioteko en nia sidejo je la dispono de la membraro de nia grupo.

Tiutage mem, kaj profitante la 6eeston de tiuj madridaj esperantistinoj, estraranoj de **Astura Esperanta Asocio** akompanis ilin al la publika biblioteko de Gij6n por doni al tiu centro ekzempleron de tiu interesa libro. La foto en 6i tiu paĝo montras la akton de la transdono de la libro al la direktoro de la Publika Biblioteko Jovellanos.

El hombre que desafi6 a Babel

René Centassi - Henri Masson

El hombre que desafi6 a Babel

René Centassi
Henri Masson

Esta biografía descubre al gran público la vida apasionada del padre del idioma esperanto al que Umberto Eco ha rendido homenaje en *La búsqueda de la lengua perfecta*.

Es el retrato de un humanista, médico, idealista, visionario, de un hombre que desafi6 a Babel en la Varsovia ocupada por los alemanes y que vivi6 en su propia carne el problema de la comunicaci6n entre los pueblos. La obra aclara aspectos desconocidos de la historia, de la ideología y de la estructura del esperanto.

La lengua internacional naci6 del sueño juvenil de Luis Lázaro Zamenhof de dar a todos los pueblos de la tierra un medio de comunicaci6n.

Luis se sometió primero a la voluntad de su padre y se hizo médico, dejando sus primeros trabajos sobre lenguas planificadas para continuar sus estudios. Pero, más tarde, afrontando al mismo tiempo su trabajo como oftalmólogo, lucha contra la pobreza y la indiferencia, resistiéndose al escepticismo que se opone a todo invento humano.

Desde hace más de un siglo, innumerables esperantistas continúan la obra de Zamenhof en todos los continentes. Su trabajo, avalado por una cultura de esperanto amplia y plural, es suficiente para afirmar que Babel se puede derrumbar.

"La historia y la ideología del esperanto me parecen fenómenos interesantes: son su lado desconocido. Las personas perciben el esperanto como la propuesta de un instrumento. No saben de la idea que lo mueve. Sería necesario dar a conocer más este aspecto [...] La mejor biografía de Zamenhof... Se la recomiendo a mis alumnos... Espero que este libro tenga la difusión que se merece".

Umberto Eco

René Centassi (1922-1998), ex-redactor jefe de la agencia France Presse es autor, con el periodista Gilbert Grellet, de la biografía de Emile Coué.

Henri Masson es secretario general de SAT-Amikaro (asociaci6n para la difusi6n del esperanto en países de habla francesa) y consejero general de SAT (asociaci6n mundial anacional)

ISBN: 84-88519-15-X

9 788488 519153